

Alles is anders

© 2025, Anja Peleman en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Illustraties: Koen Kreynen

Omslagontwerp en vormgeving: Leen Depooter – quod. voor de vorm.

D/2025/0055/247

ISBN 978 94 6337 995 3

NUR 749

THEMA VFJX

Ook verkrijgbaar als:

E-book: ISBN 978 94 6383 930 3

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

Alles is anders

Anja Peleman

Leven na het verlies van
ons stilgeboren zoontje Magnus

P E L C K M A N S

Voorwoord

Soms zijn er verhalen die zo persoonlijk en kwetsbaar zijn, dat je als lezer bijna aarzelt om de bladzijde om te slaan – uit respect, uit ontzag, uit herkenning. Dit is zo'n verhaal. In dit boek neemt Anja je mee in haar wereld na het verlies van haar allerliefste zoontje Magnus. Ze laat je in haar hart kijken, daar waar het gemis woont, maar ook de liefde alle kamers vult.

Met openheid en moed deelt ze haar ervaringen, gedachten en emoties – zonder te willen uitleggen of overtuigen, maar om te laten voelen hoe rauw, echt en blijvend haar verlies is. Haar woorden zijn een getuigenis van het leven dat was, van het kind dat er altijd zal zijn en van de kracht die schuilt in het durven te rouwen.

Dit boek is een eerbetoon aan haar Magnus, maar ook een bron van herkenning en troost voor anderen die met soortgelijk verlies te maken hebben. En voor wie zelf niet weet hoe het voelt, is het een uitnodiging tot begrip, nabijheid en medemenselijkheid.

Dank je wel, lieve Anja, voor je vertrouwen. Voor het openen van je hart. Voor het laten zien dat rouw niet verdwijnt, maar verweven raakt met het leven.

Het lezen voelde als thuiskomen in mijn eigen verdriet. En tegelijk als een warme hand op mijn schouder. Je liet me door het lezen van je verhaal weer duidelijk voelen dat er maar één medicijn is tegen alle pijn na verlies van een kind, en dat is liefde!

CHRISTINE VANDENHOLE,
Oprichtster Berrefonds vzw
Mama van Berre

Voor Magnus.
De luidste stilte in ons huis.

22/10/2022

Lieve Magnus,

Acht maanden lang hebben wij afgeteld en uitgekeken naar jouw komst. We waren er echt helemaal klaar voor. Je kamer was geschilderd, het huis opgeruimd en alle mogelijke babyspullen uitgepluisd. Er is geen potje, kommetje, lepeltje, dekentje of doekje dat we niet hebben vastgehad of vergeleken. Alleen het allerbeste was goed genoeg voor jou.

Het was zo zalig om je tijdens de laatste maanden zoveel te voelen bewegen. Onze gynaecoloog zei het bij elk bezoek: 'Jullie zoontje is duidelijk heel gelukkig in mama haar buik.' En wij maar stralen als we dat hoorden.

Ons hart klopte letterlijk van verlangen om jou binnenkort eindelijk te kunnen zien.

Helaas viel dat van jou, vlak voor de eindmeet, totaal onverwacht, helemaal stil.

Geen vuiltje aan de lucht, geen alarmbel vooraf. Gewoon brute pech, zo wordt ons gezegd.

Sinds dat moment zijn zowat alle emoties de revue gepasseerd. Ongeloof, verslagenheid, woede en verdriet. Maar tussen al dat verdriet ook veel tranen van geluk.

Vóóral tranen van geluk. Want het is absoluut waar wat ze zeggen:

'niks mooier dan de geboorte van je eerste kind'.

We waren op slag verliefd. Zelfs toen je besliste om meteen zowel je kleine als grote boodschap te doen op de schoot van papa.

Jij maakt van ons mama en papa. We kunnen niet trotser zijn.

Want lieve schat, wat ben je mooi!

Zelfs de vroedvrouwen vielen in zwijm elke keer ze met jou de kamer in flaneerden.

De kaaklijn en voeten van mama. De neus en lippen van papa.

We hebben echt uren naar je gekeken. En we zijn er zeker van: je bent de meest gefotografeerde baby van de voorbije week.

Je naam was snel gekozen. Magnus. Ons grootste geluk.

Als tweede naam kozen we Wilfried. De naam van de opa van mama.

Waar je nu ook bent, we weten zeker dat je daar een goeie babysitter hebt.

Samen met al die andere lieve mensen die er vandaag niet meer zijn.

De afgelopen twee weken waren absurd en onwezenlijk. Maar wat we nooit zullen vergeten, is onze 'lazy Sunday' vorig weekend.

Je lag urenlang op de borst van mama en papa nadat we jou de dag ervoor zo fier als twee pauwen hadden voorgesteld aan onze familie en beste vrienden. Heerlijk.

We hebben zelfs gedanst, Magnus. Met de tranen in onze ogen.

Midden in de nacht, de dag na je geboorte. Papa met een Gouden Carolus.

Mama op Xanax. Je had ons moeten zien.

En nu staan we hier. Niet goed wetend hoe het nu verder moet.

Maar we geloven dat het wel goed komt.

Want we voelen heel duidelijk dat we hier niet alleen voor staan.

De warmte en steun die we de afgelopen weken kregen van al die lieve, mooie mensen rondom ons doen ons ongelooflijk veel deugd en geven ons veel kracht.

Waarschijnlijk was jouw hart gewoon te groot voor deze wereld, lieve Magnus.

En ook al ben je fysiek niet hier, weet dat je in gedachten altijd bij ons zal zijn.

Want we nemen jou overal met ons mee.

En we beloven jou dat we van elke dag een klein feestje zullen maken.

Want jij bent erbij.

Slaap nu maar zacht, mooiste zoon.

Schitter daar maar de sterren van de hemel.

We houden van jou.

Veel liefs,

Mama en papa

Het zijn de woorden die mijn partner Koen en ik schrijven aan onze zoon Magnus, om voor te lezen op zijn afscheid.

Op 11 oktober 2022 staat onze wereld compleet stil. Het hart van ons eerste kindje is plots gestopt met kloppen in mijn buik na acht maanden zwangerschap. Zonder enige waarschuwing.

Drie dagen later, op 14 oktober 2022, worden we de trotse ouders van Magnus. Onze mooiste zoon. Hij komt op de wereld omringd met liefde en toch weten we dat we hem meteen weer moeten laten gaan. Het is het mooiste en moeilijkste moment van ons leven.

Onvoorbereid komen we aan de meet. Een marathonloop van onmetelijk verdriet. Van ongeloof. Het wordt een lange en uitputtende tocht. Met veel hordes. Alles wat voordien zo gewoon leek, is nu een compleet ander leven. Er is een leven vóór, en een leven ná Magnus. Er is een Anja vóór en een Anja ná Magnus.

Ik voelde al heel snel dat ik iets met ons verhaal wilde doen. Schrijven helpt. Alsof het een bondgenoot is doorheen de rauwe rouw en het oneindige verdriet. De eerste maanden na het afscheid van Magnus was mijn hoofd nog te diep in een soort waas gedompeld. Ik schreef woorden en zinnen neer, vaak onsamenghangend. Maar het moest eruit. Als een soort wervelwind die door mijn hoofd raasde. Wat ik voelde, wat ik dacht, wat er rondom en in me gebeurde. Het staat er allemaal.

Ik wil met dit boek ons verhaal vertellen. Ik had nooit gedacht dat Koen en ik dit zouden meemaken. Afscheid nemen van een doodgeboren kindje is wellicht een van de ergste dingen die je als mens kan meemaken. Je bent in verwachting van een levend kindje. Niet van de dood.

Maar ik weet wel dat het me de afgelopen tijd erg heeft geholpen om te weten dat we niet alleen zijn. Wat tegelijkertijd hartverscheurend is, want dat betekent dat er zoveel mensen meemaken wat wij nu meemaken. Maar het kan een steun zijn. Het is vanuit die overtuiging dat ik aan dit boek begonnen ben.

Of je nu als mama of als papa afscheid moest nemen van je kindje, als oma, opa, tante, nonkel, meter, peter, of als vrienden of collega's van een mama, papa of een koppel, ik wens je allereerst proficiat. Met jullie kindje, kleinkindje, neefje, nichtje ... En ik heet je met heel veel liefde en zachtheid welkom in ons verhaal. Ik hoop je op een of andere manier mee te kunnen dragen. Door mijn eigen ervaringen neer te schrijven. Maar ook door de gesprekken die ik heb gevoerd met mensen die mij geholpen hebben en nog steeds helpen in het rouwproces.

“Ik besef: rouwen is zoiets persoonlijks. En voor iedereen anders.”

Ik besef: rouwen is iets persoonlijks. En voor iedereen anders. De dingen die voor mij waardevol waren, zullen dat niet noodzakelijk ook voor jou zijn. Maar misschien draagt het je op de kleinste mogelijke manier. Daar doe ik het voor.

Ik begin mijn verhaal chronologisch. Daarna laat ik de tijdsvolgorde los en schrijf ik over momenten die voor mij belangrijk waren. Ik reflecteer bij die verschillende anekdotes over hoe ik ze heb ervaren.

Ik deel tussendoor woorden die mij hebben geraakt. Soms zijn dat woorden die ik ergens heb gelezen, woorden die iemand naar me schreef of liedjesteksten waar ik steun in vind.

Koen zorgt doorheen het verhaal voor passende tekeningen. Zo is dit boek echt iets van ons twee. Ik schrijf, Koen maakt beelden. Zo zorgen we voor elkaar, zoals we dat sinds het afscheid van onze zoon meer dan ooit doen.

Als je rouwt terwijl je dit leest: ik wens je vooral rust. Rust om te zijn. Rust om te voelen. En weet: je bent niet alleen. Ik draag je mee.

Noot van de auteur

Ik spreek in het boek geregeld over 'ouders'. Ik bedoel daar uiteraard ook alle mama's en papa's mee die alleenstaand zijn. En als ik 'mama's en papa's' gebruik, dan zie ik evengoed twee mama's of twee papa's voor mij.

Voor duizelingwekkend groot verdriet
Bestaat geen medicijn
Want we weten maar beseffen niet
Hoe onvoorstelbaar kwetsbaar wij wel zijn

Wat nog komen zou – Bart Peeters

'Ik zie geen hartactiviteit meer.'

Onze wereld stort in wanneer de gynaecoloog deze woorden uitspreekt.

Na bijna vierendertig weken in mijn buik is het hartje van onze zoon plots gestopt met kloppen.

Dit kan toch niet?

EVEN TERUG IN DE TIJD

Laat ik je eerst wat meer over ons vertellen. 'Ons', dat is mijn partner Koen en ik. We zijn op het moment dat ik dit schrijf veertien jaar samen. We hebben elkaar leren kennen op de werkvloer. Naast de nieuwe job, kreeg ik er ook een nieuwe liefde bij. Ik hoef je niet te vertellen met wat voor glimlach ik elke dag ging werken.

Na een tijdje gingen we samenwonen in een appartement in het centrum van Mechelen, waar we ontelbaar veel mooie momenten hebben meegemaakt samen. Niet lang nadien kochten we samen een huis. Zo spannend, écht een plekje van onszelf. Ik zie ons nog onze eerste grote aankopen doen: op zoek naar de perfecte zetel, kleuren verf kiezen, heel veel groen binnenbrengen met mooie planten, onze tuin gezellig maken ... Ik voel nog altijd de intense vrolijkheid die daarbij kwam kijken.

Ik wist eigenlijk al snel dat Koen de papa zou worden van mijn kindjes. We hebben ook geregeld tegen elkaar gezegd dat we graag een gezin wilden samen. Maar we kozen er bewust voor om eerst onder ons twee te genieten van het leven en veel te reizen.

Op een bepaald moment was de tijd daar om werk te maken van onze kinderwens. We stapten er onbezorgd in en lieten de natuur haar werk doen. Toen bleek dat het allemaal niet zo vlot ging, voerde de gynaecoloog een aantal testen uit. Daaruit kwam naar boven dat we best een vruchtbaarheidsbehandeling opstartten om de natuur een handje te helpen. Zo kwamen we terecht in het UZ Jette, waar we heel warm en ondersteunend werden begeleid. Na een eerste fertiliteitstraject kregen we te horen dat er vier embryo's waren. Vier kansen op een baby'tje.

Koen en ik vonden het allebei heel spannend en keken uit naar de dag waarop het eerste embryootje werd teruggeplaatst. We probeerden er rustig onder te blijven onder het mom van ‘het zal toch wel niet van de eerste keer lukken’.

En opeens was het telefoontje van het ziekenhuis daar: ‘Proficiat, het ziet ernaar uit dat jullie zwanger zijn.’

Koen en ik keken naar elkaar en we riepen het uit. ‘Maar bent u zeker? Is het écht gelukt?’ hoor ik me nog vragen aan de verpleegkundige.

Koen en ik sprongen van geluk en konden niet stoppen met lachen zodra ik de telefoon neerlegde. Het was ons gewoon gelukt, met één keer proberen! Dit hadden we nooit kunnen dromen.

Vanaf dan liep de zwangerschap heel vlot en onbezorgd. Ik had amper last van kwaaltjes en elke echo en controle die we hadden bij de gynaecoloog was positief. Telkens klopte het hartje goed, hij of zij groeide volgens de curve, alles zag er prima uit. We stapten iedere keer met een glimlach het ziekenhuis uit. We waren er zo klaar voor om mama en papa te worden en ons kindje te verwelkomen in ons gezin.

Dan volgden vele gelukzalige momenten. We vertelden aan onze ouders dat er een kleinkindje op komst was. Bij de ouders van Koen was het zelfs de eerste keer dat ze grootouders zouden worden. We kozen een trotse meter en peter, we vertelden op een leuke manier het geslacht van ons kindje (een zoontje!), we fantaseerden met vrienden over wie er zou babysitten als we samen op vakantie gingen. Het waren stuk voor stuk momenten met veel gelach, met geluk, met plezier. Iedereen telde vol liefde mee af naar de komst

van ons zoontje. Ik was in verwachting en zo veel mensen verwachtten mee.

Mijn buik werd steeds dikker, het aftellen naar het moment dat we onze zoon zouden ontmoeten kwam steeds dichterbij. Elke avond in bed legde Koen zijn handen op mijn buik en droomden we van ons nieuwe leven met ons drietjes.

Tot onze wereld op 11 oktober 2022 bruut door elkaar werd gegoooid en alle verwachting ophield te bestaan.

ZONDAG 9 OKTOBER 2022

Afgelopen nacht logeerden onze twee metekindjes, Ella en Lotte, bij ons. We hebben het iets rustiger aan gedaan, omdat ik met mijn buik niet zo lang kan wandelen. Ik ben ondertussen vierendertig weken zwanger.

Deze avond gaat Magnus nogal tekeer in mijn buik, het lijkt wel alsof hij zijn eigen festival aan het bouwen is. Mijn buik gaat alle kanten op. Koen en ik kijken naar elkaar en zeggen: 'Wat is onze Magnus opnieuw goed aan het bewegen. Hij zal daar weer heel gelukkig zijn.'

Met een grote glimlach gaan we slapen, trots op onze zoon die we bijna zullen ontmoeten.

MAANDAG 10 OKTOBER 2022

's Morgens voel ik Magnus nog bewegen, maar wel heel stilletjes. Overdag voel ik hem ook iets minder, terwijl hij normaal af en toe een stompje geeft. Maar ik ben niet meteen gealarmeerd. We weten dat hij steeds minder plaats krijgt in mijn buik en dus zal het wel niet abnormaal zijn als er eens minder beweging is.

Ik geef 's avonds nog een presentatie voor het werk en wanneer ik naar huis rijd, ben ik echt gelukkig. De presentatie verliep vlot en er speelt goede muziek op de radio. Ik zeg tegen mijn buik: 'Magnusje, mama heeft dat goed gedaan. Nu gaan we naar huis, naar papa.'

Thuis ben ik blij wanneer ik Koen terugzie en we gaan meteen slapen. Normaal voelen we Magnus 's avonds altijd, maar het blijft stil die avond. We denken op dit moment dat hij gewoon een rustiger dagje heeft in mijn buik, dat het normaal is dat we niet altijd evenveel beweging voelen. Koen wrijft mijn buik nog in met zwangerschapsolie, zoals elke avond, en we gaan slapen.

Ik word vroeg wakker en ik heb toch het gevoel dat ik even wil laten checken of alles oké is in mijn buik. Ik maak Koen wakker. Ik sluip de trap af naar beneden en mijn hand beeft wat als ik mijn gsm aanzet. Heel even flitst er door mijn hoofd: er zal toch niets zijn? Maar dat is na een fractie van een seconde weer weg, omdat alles tot nu toe zo vlekkeloos is verlopen.

Ik bel naar het verloskwartier van AZ Sint-Maarten. Ik ben op dit moment acht maanden zwanger en vertel de vroedvrouw dat ik ons zoontje sinds gisteren minder heb gevoeld overdag. En dat het 's avonds ook heel rustig was in mijn buik.

De vroedvrouw zegt me kalm dat ik voor alle zekerheid even kan langskomen voor een controle. 'Kom nu maar even langs, dan ben je de eerste en kunnen we alles even checken.' Ik ben op dat moment nog niet in paniek, omdat ik had gehoord dat baby's in de buik niet constant bewegen.

Koen en ik stappen in de auto en rijden naar het ziekenhuis. Ook in de auto zijn we nog behoorlijk gerust. 'Het zal allemaal wel oké zijn. We krijgen er een extra echo bij van onze zoon, dan kunnen we hem nog eens zien', zeggen we tegen elkaar. Ons zoontje groeit flink en alles verloopt zorgeloos. Alsof we onszelf daarvan willen overtuigen.

We komen toe in het ziekenhuis en ik word eerst door een vroedvrouw onderzocht. Ze legt een soort vierkant plaatje op mijn buik om de hartslag van onze zoon te zoeken. Maar die vindt ze niet meteen. 'Het kan zijn dat jullie zoontje met zijn rug naar ons toe ligt, waardoor we de hartslag niet direct kunnen vinden met dit

toestel. De gynaecoloog zal het straks beter kunnen horen met de echo', zegt ze.

Ik word een beetje zenuwachtig en kijk angstig naar Koen. Wat is hier aan de hand?

Onze gynaecoloog is nog onderweg naar het ziekenhuis, krijgen we te horen. Maar er is veel file. Dus het is de gynaecoloog van wacht die de echo uitvoert. Ik leg me neer op het bed en Koen zit op een stoeltje dicht bij me. Ik kijk naar hem met een angstige blik: 'Alles zal toch wel oké zijn?' En hij kijkt geruststellend naar me: 'Dat zal wel, moppie.'

Gel op mijn buik, de echo wordt genomen.

En plots zegt de dokter: 'Dat is nu straf, ik zie geen hartactiviteit meer.'

Ik kijk naar Koen. Ik snap er niets van. Ik vraag de dokter wat hij daarmee bedoelt. Zijn antwoord is van het koudste ijs: 'Ah, dat betekent dat jullie kindje overleden is.'

Nog voor we hem kunnen onderbreken, begint hij over een congres in Berlijn dat ging over zwangerschapsverlies na dertig weken.

Ik vraag hem om te stoppen met praten.

Het ijs waaruit zijn woorden waren gemaakt breekt onder mijn voeten en ik zak erdoor. Een ijskoude watermassa verzwelgt me.

Ik kijk naar Koen en we kunnen niet geloven wat er net tegen ons werd gezegd.

Hoe kan dit?

Dit is toch niet waar?

Waarom is jouw hartje gestopt met kloppen, lieve zoon?

We begrijpen er niets van.

Enkele minuten later komt onze eigen gynaecoloog binnen. Ze kijkt ons aan met tranen in haar ogen en vraagt of we graag nog eens willen kijken. Natuurlijk willen we dat, want ergens hopen we dat het echoapparaat stuk is. Die vorige dokter heeft het toch fout gezien? Misschien is het toestel aan onderhoud toe? Misschien werkte het net even niet goed? Maar dat blijkt niet zo te zijn.

Het mooie hartje van onze zoon is echt gestopt met kloppen.

We kunnen niets meer doen.

Heb ik iets verkeerd gedaan? Heb ik iets verkeerd gegeten? Waarom gebeurt dit? Hadden we hier iets aan kunnen doen? Kunnen we niet reanimeren? We hebben zoveel vragen. Want we kunnen het niet geloven. Onze gynaecoloog vertelt ons dat hier meestal geen medische reden voor te vinden is. 'Het gebeurt, spijtig genoeg. Het is zeldzaam, maar het gebeurt. En we weten bijna nooit waarom. Ik weet dat jullie liever iets anders zouden horen. Maar ik vrees dat het brute pech is.'

Brute pech.

Waarom wij?

Koen zakt voor mijn ogen in, steunend tegen de muur omdat hij anders zou omvallen. De gynaecoloog vertelt ons na een tijdje stilte dat ik zal moeten bevallen. 'Bevallen? Hoe doe je dat, van een kindje dat niet meer leeft?' zeg ik. Mijn eerste reflex is om een keizersnede